

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.888 van 6 februari 2004
in de zaak A.103.770/XIV-3705.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 20 april 1964 en van Kosovaarse nationaliteit, op 23 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 23 december 1998 en verklaart zich vluchteling op 24 december 1998.

1.2. Op 17 mei 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd uitgenodigd voor verhoor op 8 maart 2001. Omwille van medische redenen kon zij niet aanwezig zijn maar zij stuurde een schrijven om de motieven van haar asielaanvraag uiteen te zetten.

Uit haar opeenvolgende verklaringen blijkt dat betrokkene, die niet in het bezit is van enige identiteitsdocumenten, een etnisch Albanese, afkomstig uit Kosovo, meer bepaald uit Strelac (gemeente Deçan), zou zijn. Volgens haar opeenvolgende verklaringen zou betrokkene echtgenoot sedert 1998 door de Servische politie gezocht zijn. Daarenboven zou haar woning op 25 augustus 1998 in brand gestoken zijn. Haar echtgenoot zou uiteindelijk vóór haar Kosovo verlaten hebben. Op 9 december 1998 zou ook betrokkene wegens de algemene oorlogssituatie Kosovo ontvlucht zijn. Ze zou voor België hebben gekozen daar haar echtgenoot, Shyqiri (O.V. 4.765.946), zich hier reeds zou bevonden hebben. Via Montenegro en Italië reisde ze naar België, om hier op 23 december 1998 aan te komen en de volgende dag asiel aan te vragen. Betrokkene verwijst bovendien naar de huidige onveilige situatie in Kosovo (moorden en diefstal), als reden van haar huidig verblijf in België. Ook zou het met betrokkene gezondheid slecht gesteld zijn.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij momenteel bij een eventuele terugkeer naar Kosovo het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie. Van een algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, is anno 2001 immers geen sprake meer. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. De door betrokkene aangehaalde onveilige situatie ter plaatse is eigen aan (een) land in volle heropbouw na een gewapend conflict en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Betrokkene heeft evenmin feiten of elementen aangehaald dat zij in geval van moeilijkheden, om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten in Kosovo, die trouwens momenteel ernstige inspanning(en) leveren om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijkse leven in Kosovo.

Het feit dat betrokkene in Kosovo over geen woning meer zou beschikken en dat het met haar gezondheid slecht zou gesteld zijn, zijn tenslotte problemen van socio-economische en medische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat in het kader van het door (betrokkene) haar echtgenoot ingediend dringend beroep op 20 oktober 1999 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd en dit daar geen enkel geloof gehecht werd aan zijn beweerde afkomst uit Kosovo en vluchtrelaas.

(Aan)Gezien uit betrokkene's opeenvolgende verklaringen voldoende blijkt dat de door betrokkene ingeroepen asielmotieven kennelijk ongegrond zijn, is de Commissaris-generaal dan ook van mening dat betrokkene niet gehoord dient te worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging”, omdat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat verzoekster de kans kreeg om haar asielrelaas mondeling toe te lichten tijdens een verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is; dat de Raad van State geen wettelijke bepaling bekend is die het horen van de kandidaat-vluchteling voorschrijft, zodat de hoorplicht niet onverkort van toepassing is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat niettegenstaande de gangbare praktijk van een verhoor, de Commissaris-generaal in elk geval individueel oordeelt of een verhoor dienstig en nuttig is voor het nemen van zijn beslissing; dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aantoont welke bijkomende verklaringen zij tijdens een verhoor had willen afleggen die de bestreden beslissing in positieve zin hadden kunnen ombuigen; dat uit de analyse van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenza-

ken haar asielrelaas heeft kunnen uiteenzetten, dat zij een dringend beroep heeft ingesteld bij de Commissaris-generaal en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld heeft teruggestuurd en bij schrijven van 6 maart 2001 de motieven van haar asielaanvraag uiteenzette; dat de Commissaris-generaal derhalve kon oordelen dat hij voldoende was ingelicht en dat hij, zonder verzoekster te horen, op grond van voormelde verklaringen en stukken kon besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging kan worden weerhouden;

Overwegende dat uit wat voorafgaat en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van de asielprocedure nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk motiveert waarom hij het niet noodzakelijk achtte verzoekster te horen, met name omdat uit haar opeenvolgende verklaringen voldoende blijkt dat de door verzoekster ingeroepen asielmotieven kennelijk ongegrond zijn; dat bijgevolg de rechten van verzoekster niet werden geschonden; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van de artikelen 1, A (2), en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoekster in essentie haar asielrelaas herhaalt en ter staving hiervan verwijst naar diverse rapporten en persberichten; dat zij daaraan toevoegt dat zij, “gezien de onzekere politieke situatie in Kosovo en omgeving en de dreigende oorlog aldaar, gezien de bloedige uitroeiingsoorlog die in Kosovo heeft plaatsgevonden en (aan)gezien haar echtgenoot door de Servische politie persoonlijk gezocht werd, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de Joegoslavische autoriteiten of de in Kosovo aanwezige internationale vredesmacht”; dat zij ten slotte aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met wat voorafgaat en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo;

Overwegende dat het Vluchtelingenverdrag aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfswei-

gering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag besluit op grond van de volgende motieven, die in extenso worden weergegeven onder punt 1.3 van huidig arrest en die samengevat als volgt luiden:

- verzoekster haalt geen feiten of elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat zij momenteel bij een eventuele terugkeer naar Kosovo het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, gelet op de actuele toestand in Kosovo;
- verzoekster heeft evenmin feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij in geval van moeilijkheden omwille van één van de redenen zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten in Kosovo;
- het feit dat verzoekster over geen woning meer zou beschikken en dat het met haar gezondheid slecht zou gesteld zijn, zijn problemen van socio-economische en medische aard en ressorteren niet als dusdanig onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag;
- ten slotte werd in het kader van het door haar echtgenoot ingestelde dringend beroep door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Kosovo en aan zijn vluchtrelaas;

Overwegende dat verzoekster zich in het tweede middel in essentie beperkt tot het herhalen van haar asielmotieven en tot het schetsen van de algemene toestand in Kosovo aan de hand van krantenartikels en mensenrechtenrapporten; dat haar enige concrete argument erin bestaat dat zij “gezien de onzekere politieke situatie in Kosovo en omgeving en de dreigende oorlog aldaar, gezien de bloedige uitroeiingsoorlog die in Kosovo heeft plaatsgevonden en (aan)gezien haar echtgenoot door de Servische politie persoonlijk gezocht werd, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de Joegoslavische autoriteiten of de in Kosovo aanwezige internationale vredesmacht”; dat uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de analyse van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de situatie in Kosovo zoals die bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing; dat hij heeft vastgesteld dat van een algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo anno 2001 geen sprake meer is en dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht en bestuur werd geplaatst; dat de Commissaris-generaal tevens overweegt dat de door verzoekster aangehaalde onveilige situatie ter plaatse eigen is aan een land in volle heropbouw na een gewapend conflict en als dusdanig niet onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert; dat verzoekster niet aantoont dat deze overwegingen onjuist of onredelijk zijn; dat de door haar geciteerde rapporten en krantenartikels geen afbreuk doen aan de pertinente overwegingen van de Commissaris-generaal; dat verzoekster enkel ontkent dat zij geen beroep zou kunnen doen op de internationale vredesmacht doch niet concreet aantoont om welke reden zij hierop geen beroep zou kunnen doen; dat het verweer dat bestaat in de loutere ontkenning van een motief de wettigheid van een beslissing niet aantast en niet tot de nietigverklaring ervan kan leiden; dat verzoekster ten slotte niet ontkent dat het niet meer beschikken over een woning en het feit dat zij gezondheidsproblemen zou hebben, problemen zijn van socio-economische en medische aard, die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren; dat zij evenmin betwist dat ten aanzien van haar echtgenoot een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Kosovo en aan zijn vluchtrelaas;

Overwegende dat verzoekster de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, die pertinent, draagkrachtig en deugdelijk zijn, niet met concreto elementen betwist; dat de Commissaris-generaal op grond van voormelde motieven derhalve in redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.